

Zondag 16 mei 2021

7^e zondag van Pasen

Lezingen:

Eerste brief van Johannes, 4, 11-16

Johannes, 17, 11b-19

Overweging

Eigenlijk zou ik nu tegen U allemaal thuis moeten zeggen: Wauw, heb je net opgelet en heb je het gehoord: het lijkt bijna de omgekeerde wereld, het evangelie vertelde ons dat Jezus voor ons heeft gebeden.

Ja, wij bidden niet alleen tot Jezus, Jezus bidt ook voor ons, voor ons, zoals we hier nu vieren, thuis in onze eigen woonkamers, studeervertrekken, onze eigen huizen. Het evangelie vertelt ons dat op het einde van zijn leven Jezus voor al zijn leerlingen bidt. En wij horen daar ook bij.

Maar eerlijk gezegd, vind ik dat een beetje moeilijk om te zeggen.

Het klinkt zo vroom, zo alleluia, Jesus loves you. Ik zal niet zo gauw vragen: "Bid voor mij," of zeggen "Ik zal voor je bidden." Daar voel ik enige schroom bij. En dus het is ook niet zo voor de hand liggend om te juichen als Jezus voor ons bidt.

Vele malen zeg ik tegen mensen: "Ik steek een kaarsje voor je op," Dat doe ik graag en natuurlijk bid ik daar dan bij. Maar zeggen: "Ik zal voor je bidden..." Het zal wel mijn dingetje zijn. En het is een beetje een raar dingetje, voor een pastor, dat geef ik toe, maar het is soms zoals het is.

Toch kunnen we er vandaag niet omheen: de hele evangelielezing gaat erover: Jezus bidt voor ons. Kennelijk hebben wij zijn gebed nodig en als we eerlijk in ons hart kijken dan valt dat ook niet te ontkennen. Wij kunnen het om vele redenen wel gebruiken dat iemand voor ons bidt. En als die iemand dan Jezus is. Dat is toch wel heel bijzonder.

Maar waarvoor bidt Jezus eigenlijk precies, wat gunt Jezus ons?

Als ik het goed lees, dan vraagt Jezus aan God om drie dingen.

Op de eerste plaats vraagt Hij: Vader, ik bid dat mijn leerlingen één zijn.

Vaak wordt dat gebed om eenheid opgevat als een gebed om eenheid tussen de kerken, als een soort gebed om oecumene, nog voordat er überhaupt een kerk bestond. Natuurlijk is oecumene van groot belang. Deze dagen van onrust rond het Brandpunt in Amersfoort besef ik dat nog meer dan anders. Maar op de avond voor Jezus dood, lijkt het me niet, dat Jezus zich op de eerste plaats bekommert om kerkelijke eenheid. Dat is nogal organisatorisch gedacht, alsof Jezus zich druk zou maken om kerkgrenzen en kerkregels.

Volgens mij zit het veel dichter op onze huid. Het begint gewoon bij ons, zoals we hier bij elkaar zitten. Jezus bidt dat wij hier in Bilthoven met elkaar verbonden blijven, dat we een eenheid blijven, dat wij van elkaar houden en met elkaar op weg gaan.

Waaruit maak ik dat op?

Welnu, de enige tekst over eenheid die ik zo gauw kan bedenken die hierop lijkt gaat over man en vrouw. Over een stel dat trouwt zegt Jezus: "en ze zullen één vlees worden." Daarmee zegt Jezus niet, dat zo'n echtpaar aan elkaar vast moet groeien, ook niet dat ze zo'n ANWB stel worden dat er helemaal hetzelfde uitziet, allebei blauwe jas, grijze fiets, groene broek... Nee, juist helemaal niet. Een stel blijft elkaars tegenover, wederzijds vullen ze elkaar aan, verrijken ze elkaar. Ze hebben als koppel, als eenheid, echter wel hetzelfde voor ogen, ze hebben hetzelfde doel zou je kunnen zeggen, ze vinden hetzelfde belangrijk. Als het goed is streven ze allebei hetzelfde na in dit leven.

Natuurlijk kan dat ver uiteenlopen. Het ene echtpaar wil heel andere dingen in het leven bereiken als het andere. Je hebt stellen die alles doen voor hun carrière, anderen doen alles voor het welzijn van hun kinderen, weer anderen zijn fanatiek bezig met het milieu. Maar wat hun doel ook is, het is de bedoeling dat ze daar samen voor gaan. En dat ieder zijn of haar eigen talenten inbrengt om het doel te bereiken. Anders is er een grote kans dat er niets van de relatie terecht komt.

Zoiets geldt ook voor de vrienden van Jezus. Het is de bedoeling dat we als vrienden van Jezus allemaal hetzelfde doel voor ogen hebben, dat we elkaar niet tegen werken, niet zwart maken, maar samen streven naar hetzelfde doel. En wat is dat doel dan?

Nu dat lijkt me duidelijk: Het doel van een leerling, een vriend van Jezus is het koninkrijk van God, is een wereld waarin alles is, zoals God het bedoeld heeft, een wereld waar de liefde vanaf spat. Daar mogen we samen aan werken. Niemand hoeft dat alleen te doen, het zou niet kunnen, maar je hoeft ook niet het gevoel te hebben dat jij het allemaal helemaal alleen moet doen. Niemand hoeft in zijn eentje de wereld te redden, rond Jezus doen we dat samen, we helpen elkaar en vullen elkaar aan, zoals mijn ogen mijn benen de weg wijzen en mijn oren mijn hart sturen. We doen het met elkaar, als één gemeenschap rond Christus.

Jezus zou ons gunnen, zo bidt Hij in het tweede deel van het gebed, dat we konden ervaren hoe dat is, die heerlijkheid die er is als het Rijk van God gekomen is. En, zo vervolgt Hij, Jezus zou ons ook gunnen dat we God goed leren kennen. De makkelijkste weg naar God is gelukkig bekend, dat is de weg die loopt via Jezus. Jezus wijst ons niet alleen de weg naar God, Jezus laat ons God ook zien, als wij naar Jezus kijken zien we God.

Niet als een plaatje natuurlijk, of als een beeld. We kunnen nog steeds niet beschrijven hoe God's uiterlijk is. Maar naar Jezus kijken leert ons wel, hoe God handelt, wat God wil, Wie God is. God is liefde, verbondenheid. Verbondenheid met Jezus en via Jezus met de hele wereld en alles wat er is. Voor sommige mensen is dat heel gemakkelijk, ze voelen zich als vanzelf één met andere mensen, met de natuur, met planten, dieren. Rekening houden met elkaar, met de wereld lijkt bij hen vanzelfsprekend te gaan. Vaak zijn dat heel gelukkige mensen. Maar de meesten van ons moeten ervoor werken, moeten hun bewustzijn aanscherpen. Naar Jezus kijken, naar de liefde die Hij uitstraalde kan ons daarbij helpen. Maar ook naar andere mensen kijken, Het voorbeeld volgen van hen die proberen lief te hebben als Jezus kan helpen.

Vandaag is het wereldcommunicatiedag. Die dag is ingesteld op het Tweede Vaticaans Concilie. Voor deze dag spoort paus Franciscus ons aan om 'echt met mensen in contact te treden'. Die aansporing is op de eerste plaats gericht tot journalisten. 'Ga zelf kijken, breng tijd met mensen door, luister naar hun verhalen en ga de confrontatie aan met de werkelijkheid,' zo zegt de paus. Maar uit de lezing van vandaag, die zo pleit voor echte verbondenheid blijkt wel, dat wij allen gebaat zijn bij echte communicatie, echte verbinding, een relatie met medemensen waar niets en niemand tussen zit.

Ervaringen uit eerste hand kunnen we niet altijd en overal opdoen, maar als het wel kan, is het van grote waarde dat we zelf naar de ander toegaan en met eigen ogen zien en ervaren. Zo komen we het dichtst bij de waarheid. We worden de wereld ingezonden om het koninkrijk van God dichterbij te brengen. Het helpt ons dat goed te doen, wanneer we met eigen ogen zien en uit eerste hand horen waar er werk aan de winkel is. Dan ontstaat er werkelijke communicatie en kan de Geest aan het werk met ons. Amen.

Pastor Wies Sarot